

за Бога, маршале, какво думате? Ние чакаме съ нетърпение да наближи края на друма, вече сме отъ осемъ дни на път! И ми оставатъ още три, докато видя годеницата си!

Въ грохота на виелицата отекна дружния гърлестъ смѣхъ на мъжетъ. Конетъ изпрѣхтѣха и струпаха глави

— Само единъ, само единъ день, деспоте! Утеши се!

— Какъ? — извика смаянъ Славъ, — графътъ ми каза че до Царския градъ оставали още три дни!

— Графътъ има право — каза усмихнатъ маршалъ Вилхардуенъ, — ала принцеса Изабелъ сега не е въ Константинополъ, а въ Силиври. Отъ тукъ до Силиври, при добъръ ходъ, може да се стигне за единъ день... Дори при по-хубаво време и до довечера...

— Къде е друма за Силиври? — попита веднага деспотътъ и придръпна поводитъ на Байаръ.

Бурята бързо премина, изгонена отъ южния вѣтъръ. Задъ тежкитъ мъгли изникна кжстъ бледосиньо небе. Снѣгътъ почна да се топи и изчезна.

Дветъ дружини заедно пътуваха за Силиври.

— Азъ ще ви изпровода до морето и следъ това ще отида при императора да му известя, че всички работи по възстановяването на крепостъта Памфили сж привършени. Ала вие, деспотъ Славе, ще намѣрите единъ много добъръ баща въ лицето на монсенъоръ императора, ако се постараете да запазите любовта му.

— А Изабелъ? Каква е тя? — попита съ страстно любопитство Славъ.

— Ще я видите — отговори маршалътъ — но да ви кажа правото, Изабелъ е наистина хубава, умна, любезна, кротка, търпелива, изобщо надарена съ всички качества, които трѣбва да има една демоазела...

Славъ слушаше прехласнатъ. Сякашъ хиляди звънчета пѣха въ сърдцето му: безумно волна и гореща пѣсень...

*

Игривитъ отблѣсъци на пламъка чертаеха лъскави пътеки по тъмнитъ коси на младата девойка, която стоеше замислена край камината, съ хурка и тънко писано вре-